

Arrest

nr. 181 323 van 26 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 24 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit tot terugwijzing, besluit tot terugwijzing, genomen door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op 3 juni 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN CAUTEREN, die loco advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster diende op 6 oktober 2009, onder een andere identiteit, voor haar en haar vier minderjarige kinderen, een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf, conform artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 29 oktober 2009 werd door de politie van Halle een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld voor de verzoekster uit hoofde van verdachte handelingen.

Op 9 februari 2011 werd de aanvraag van 6 oktober 2009 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 3 augustus 2012 werd door de politie van de regio Rhode en Schelde een "Administratief verslag vreemdelingencontrole" opgesteld (PV: GE.55.L4.006719/2012) voor de verzoekster uit hoofde van verdachte handelingen. Zij gaf daarbij een tweede valse identiteit op.

Op 11 mei 2013 werd de verzoekster opnieuw betrapt op verdachte handelingen (PV: BG.45L3.3112/2013) en werd door de politie van Damme/Knokke Heist een "Administratief verslag vreemdelingencontrole" opgesteld (PV: BG.55.L3.003121/2013). Aan de verzoekster werd het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 10 juli 2013 diende de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf, conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wederom voor zichzelf en haar 4 kinderen.

Op 11 oktober 2013 werd zij onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Gent uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; wapens – verboden wapenfabricatie, verkoop, invoer, dragen; als mededader.

Op 15 december 2013 werd de verzoekster, na het betalen van een borgsom, vrijgesteld daar de aanvraag van 10 juli 2013 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet nog hangende was.

Op 25 november 2013 werd de aanvraag van 10 juli 2013 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 21 december 2013 werd de verzoekster gearresteerd en verhoord door de politie van politiezone Het Houtsche nadat ze aangetroffen werd in een auto met gestolen nummerplaten. Naar aanleiding hiervan werd een "Administratief verslag vreemdelingencontrole" opgesteld (PV: BG.45.L4.008986/2013).

Op 10 maart 2014 werd de verzoekster door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld voor de feiten gepleegd op 10 oktober 2013 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaren daar zij zich schuldig gemaakt had aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels; aan een verboden wapen te hebben vervaardigd, hersteld, te koop hebben gesteld, verkocht, overgedragen of vervoerd, opslaan, voorhanden te hebben gehad of gedragen, namelijk een pepperspray.

Op 23 april 2014 werd de verzoekster onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Brugge uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en deelname aan bedevorming.

Op 5 januari 2016 werd de verzoekster veroordeeld door het Hof van beroep te Gent, voor de feiten gepleegd tussen 1 januari 2012 en 21 april 2014, tot definitief geworden gevangenisstraffen van 3 jaar en 18 maanden daar zij zich schuldig gemaakt had, in staat van wettelijke herhaling, aan diefstal door middel van braak, inklimming, of valse sleutels (39 feiten); aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (12 feiten); aan diefstal; aan vermogensvoordelen te hebben omgezet of overgedragen met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen of een persoon die betrokken is bij een misdrijf waaruit deze zaken voortkomen, te helpen ontkomen aan de rechtsgevolgen van zijn daden (12 feiten); aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen, de vereniging ten doel hebbende misdaden te plegen.

De verzoekster werd op 7 maart 2016 gehoord in de gevangenis van Brugge.

Op 3 juni 2016 werd ten aanzien van de verzoekster een Ministerieel Besluit tot terugwijzing genomen, ondertekend door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging en aan de verzoekster ter kennis gebracht op 10 juli 2016.

Het betreft het thans bestreden besluit. Dit besluit is als volgt gemotiveerd:

"De staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikel 20;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdelinge beweert onderdane te zijn van Servië;

Overwegende dat betrokkene op 06 oktober 2009 een verzoek tot machtiging van verblijf heeft ingediend in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en dat deze aanvraag op 25 november 2013 onontvankelijk werd verklaard, beslissing haar betekend op 15 maart 2016;

Overwegende dat betrokkene op 10 juli 2013 een tweede verzoek tot machtiging van verblijf heeft ingediend in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en dat deze aanvraag op 25 november 2013 onontvankelijk werd verklaard, beslissing haar betekend op 15 maart 2016;

Overwegend dat zij, bijgevolg, niet gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk;

Overwegend dat zij zich op 10 oktober 2013 schuldig heeft gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels; aan een verboden wapen te hebben vervaardigd, hersteld, te koop hebben gesteld, verkocht, overgedragen of vervoerd, opgeslaan, voorhanden te hebben gehad of gedragen, namelijk een pepperspray, feiten waarvoor zij op 10 maart 2014 veroordeeld werd tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaren behalve de voorhechtenis;

Overwegende dat zij zich tussen 01 januari 2012 en 21 april 2014 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal door middel van braak, inklimming, of valse sleutels (39 feiten); aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (12 feiten); aan diefstal; aan vermogensvoordelen te hebben omgezet of overgedragen met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen of een persoon die betrokken is bij een misdrijf waaruit deze zaken voorkomen, te helpen ontkomen aan de rechtsgevolgen van zijn daden (12 feiten); aan deel te hebben uitgemaakt van vereniging ten doel hebbende misdaden te plegen, in staat van wettelijke herhaling wat betreft de feiten gepleegd na 04 april 2014, feiten waarvoor zij op 05 januari 2016 werd veroordeeld tot definitief geworden gevangenisstraffen van 3 jaar en van 18 maanden;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat zij, door haar persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat de partner van betrokkene sinds 22 april 2014 gedetineerd is in een Belgische gevangenis en dat hij niet gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk;

Overwegende dat betrokkene en haar partner samen 4 minderjarige kinderen zouden hebben die in het Rijk zouden verblijven zonder dat zij gemachtigd zijn er te verblijven en die betrokkene niet bezoeken in de gevangenis;

Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in haar gezinsleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens; dat het evenwel een noodzakelijke maatregel betreft ter bescherming van de orde en ter voorkoming van strafrechtelijke inbreuken;

Overwegende dat het betreffende artikel geenszins mag worden opgevat als zijnde een verplichting opgelegd aan een staat om de keuze van betrokkene en haar familie om op het grondgebied te verblijven zonder daartoe gemachtigd te zijn, te eerbiedigen;

Overwegende dat de loutere aanwezigheid in illegaal verblijf onvoldoende het bestaan van een privéleven in de zin van het betreffende artikel aantoon;

Overwegende dat het gezinsleven in ieder geval verdergezet kan worden buiten België zonder dat de belangen van de kinderen erdoor zouden worden aangetast;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat het gedrag van betrokkene zonder meer laakbaar is geweest en uiting gegeven heeft aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij zij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat; dat het net deze misdrijven zijn die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen;

Overwegende dat uit de veelheid van de door betrokkene gepleegde feiten, naar eigen zeggen omdat zij in een precaire financiële situatie zou verkeren, legitiem afgeleid kan worden dat zij een reële en actuele bedreiging voor een nieuwe aanslag op de openbare orde vertegenwoordigt;

Overwegende dat een terugwijzing een gepaste maatregel is ter bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten;

Overwegende dat de ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van betrokkene voortvloeit zodanig is dat haar familie en persoonlijk belangen (en die van de haren) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde;

Besluit:

Artikel 1,- de zich noemende D. V. geboren te batovac op 01 mei 1988, alias S. O., geboren op 07 juli 1980, alias R. M., geboren op 20 november 1974 of in 1976 of op 01 januari 1978, alias I. V., geboren op 05 mei 1981, alias J. O., geboren op 07 juli 1980, alias S. S., geboren op 19 oktober 1982, alias P. A., geboren in 1982, wordt teruggevoerd.

Zij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Artikel 2,- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

Artikel 3.- De Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is belast met de uitvoering van dit besluit."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekster heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. In een voorafgaandelijk middel voert de verzoekster aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding omdat de bestreden beslissing enkel ondertekend is door mevrouw A. P., attaché, terwijl een Ministerieel Besluit tot terugwijzing enkel kan genomen worden door de minister en hierbij geen enkele vorm van delegatie mogelijk is.

Ter terechtzitting wordt er op gewezen dat het origineel exemplaar van het bestreden besluit in het administratief dossier wel ondertekend werd in tegenstelling tot het afschrift dat de verzoekster heeft ontvangen en waartegen de kritiek in het voorafgaandelijk middel is gericht.

De raadvrouw van verzoekster stelt op het moment van indiening van het verzoekschrift niet op de hoogte te zijn geweest van de geldige ondertekening van de bestreden beslissing en doet op vraag van de wnd. voorzitter afstand van het voorafgaandelijk middel.

De Raad stelt dan ook de afstand van het voorafgaandelijk middel vast.

2.3. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, in samenhang met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Eerste en enige middel: schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, gekoppeld aan een schending van artikel 8 EVRM.

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, dit alles gekoppeld aan een schending van artikel 8 EVRM.

Doordat verweerder een Ministerieel Besluit tot terugwijzing uitvaardigt waarin erkend wordt dat deze bestreden beslissing een inmenging vormt in het gezinsleven van verzoekster;

Terwijl vervolgens slechts op een stereotiepe wijze ingegaan wordt op dit gezinsleven en onvoldoende in concreto een effectieve belangenafweging wordt gemaakt.

Een Ministerieel Besluit tot terugwijzing is onder andere wettelijk mogelijk indien een vreemdeling door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde of de nationale veiligheid heeft geschonden. Verzoekster werd twee keer veroordeeld door de correctionele rechtbank.

Een strafrechtelijke veroordeling kan inderdaad leiden tot een besluit tot terugwijzing, doch mag dit niet automatisch doen.

Er dient immers nog steeds rekening te worden gehouden met de integratie of de duurzame lokale verankering, die niet automatisch kunnen worden uitgesloten door een veroordeling.

Er dient tevens ook rekening te worden gehouden met het tijdsverloop sinds de feiten, aangezien de schending van de openbare orde teneinde een terugwijzing te verantwoorden een actueel karakter moet vertonen.

Hic et nunc pleiten verschillende elementen in het voordeel van verzoekster, immers:

- het feit dat zij reeds 6 jaar in België verblijft;*
- het feit dat zij vier minderjarige kinderen heeft in België.*

Ingevolge artikel 8, eerste lid van het EVRM heeft eenieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven.

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in het gezinsleven van verzoekster in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er dient aldus een 'fair balance'-toets te worden uitgevoerd waarbij een redelijke afweging door verweerder wordt gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en de samenleving.

Dat verweerder in de bestreden beslissing echter nagelaten heeft een reële belangenafweging uit te voeren.

Dat het bestaan van een gezinsleven wel wordt erkend, maar dat dit gezinsleven zelf op onvoldoende wijze wordt weergegeven in de bestreden beslissing.

Dat verweerder amper in concreto verwijst naar het gezinsleven van verzoekster. Er wordt in de bestreden beslissing melding gemaakt van het feit dat er “vier minderjarige kinderen zouden zijn”, doch dit kan bezwaarlijk een uiteenzetting van de precieze omstandigheden van het individuele geval worden genoemd.

Dat uit de bestreden beslissing nochtans moet blijken dat de elementen die door verweerder in rekening moeten worden genomen in de besluitvorming werden betrokken.

Dat de bestreden beslissing verder enkel op stereotiepe wijze stelt dat het gezinsleven in ieder geval kan verdergezet worden buiten België zonder dat de belangen van de kinderen erdoor zouden worden aangetast.

Dat hiermee de plicht tot motivering van de bestuurshandelingen werd geschonden.

Dat dit des te meer geldt gezien de bestreden beslissing het verbod met zich meebrengt om gedurende 10 jaar het Schengen-grondgebied te betreden.

Dat de bestreden beslissing aldus bijzonder verregaande gevolgen heeft die allesbehalve tijdelijk zijn, zodat een daadwerkelijke belangenafweging mag verwacht worden.

Dat niet blijkt dat verweerder is overgegaan tot de belangenafweging die hij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM en in het licht van de zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplicht.

Dat Uw Zetel niet tot deze belangenafweging kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Dat het middel ernstig is."

3.2. Waar de verzoekster de schending aanvoert van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, doelt zij onmiskenbaar op de materiële motiveringsplicht. Zulks blijkt tevens uit het betoog dat de verzoekster ter zake naar voor brengt.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekster stelt dat de verweerder in de bestreden beslissing op onvoldoende wijze een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot haar gezinsleven. Er dient volgens haar verder ook nog steeds rekening te worden gehouden met de integratie of de duurzame lokale verankering, en met het tijdsverloop sinds de feiten, aangezien de schending van de openbare orde teneinde een

terugwijzing te verantwoorden een actueel karakter moet vertonen. De verzoekster betoogt dat zij reeds zes jaar in België verblijft en er vier minderjarige kinderen heeft. Zij stelt verder dat het bestaan van een gezinsleven wel wordt erkend, maar dat dit gezinsleven zelf op onvoldoende wijze wordt weergegeven in het bestreden besluit. Tenslotte stelt de verzoekster dat er weliswaar melding wordt gemaakt van het feit dat er “vier minderjarige kinderen zouden zijn”, maar dat dit bezwaarlijk een uiteenzetting van de precieze omstandigheden van het individuele geval kan worden genoemd. Bovendien zou enkel op stereotiepe wijze zijn gesteld dat het gezinsleven in ieder geval kan verdergezet worden buiten België zonder dat de belangen van de kinderen erdoor zouden worden aangetast.

De Raad stelt vast dat het bestreden besluit de volgende uitgebreide motieven bevat met betrekking tot het gezinsleven van de verzoekster: *“Overwegende dat de partner van betrokkene sinds 22 april 2014 gedetineerd is in een Belgische gevangenis en dat hij niet gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk; Overwegende dat betrokkene en haar partner samen 4 minderjarige kinderen zouden hebben die in het Rijk zouden verblijven zonder dat zij gemachtigd zijn er te verblijven en die betrokkene niet bezoeken in de gevangenis; Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in haar gezinsleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens; dat het evenwel een noodzakelijke maatregel betreft ter bescherming van de orde en ter voorkoming van strafrechtelijke inbreuken; Overwegende dat het betreffende artikel geenszins mag worden opgevat als zijnde een verplichting opgelegd aan een staat om de keuze van betrokkene en haar familie om op het grondgebied te verblijven zonder daartoe gemachtigd te zijn, te eerbiedigen; Overwegende dat de loutere aanwezigheid in illegaal verblijf onvoldoende het bestaan van een privéleven in de zin van het betreffende artikel aantoont; Overwegende dat het gezinsleven in ieder geval verdergezet kan worden buiten België zonder dat de belangen van de kinderen erdoor zouden worden aangetast; Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;”*.

Verder stelt de Raad vast dat er *in casu* wel degelijk een belangenafweging gebeurde door de verweerder. Dit blijkt duidelijk uit de volgende motieven van de bestreden beslissing : *“Overwegende dat het gedrag van betrokkene zonder meer laakbaar is geweest en uiting gegeven heeft aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij zij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat; dat het net deze misdrijven zijn die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen; Overwegende dat uit de veelheid van de door betrokkene gepleegde feiten, naar eigen zeggen omdat zij in een precaire financiële situatie zou verkeren, legitiem afgeleid kan worden dat zij een reële en actuele bedreiging voor een nieuwe aanslag op de openbare orde vertegenwoordigt; Overwegende dat een terugwijzing een gepaste maatregel is ter bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten; Overwegende dat de ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van betrokkene voortvloeit zodanig is dat haar familie en persoonlijk belangen (en die van de haren) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde”*.

De Raad stelt verder vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster, zoals in de bestreden beslissing wordt weergegeven en niet betwist wordt door de verzoekster, voor 63 strafrechtelijke feiten werd veroordeeld tot verschillende jaren gevangenisstraf. De Raad stelt dan ook vast dat de verweerder op niet kennelijk onredelijke wijze kon besluiten dat uit deze feiten blijkt dat zij, door haar persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad en dat uit de veelheid van de door betrokkene gepleegde feiten, naar eigen zeggen omdat zij in een precaire financiële situatie zou verkeren, legitiem afgeleid kan worden dat zij een reële en actuele bedreiging voor een nieuwe aanslag op de openbare orde vertegenwoordigt. De beoordeling dat de verzoekster door haar laakbare gedrag een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, wordt door de verzoekster overigens niet betwist laat staan dat zij ze concreet weerlegt.

De Raad merkt verder op dat de verzoekster niet *in concreto* betwist dat het gezinsleven in ieder geval kan verdergezet worden buiten België zonder dat de belangen van de kinderen erdoor zouden worden aangetast. De verzoekster stelt dat het hier zou gaan om een stereotiepe motivering, maar ziet over het hoofd dat in het bestreden besluit omtrent deze vier kinderen tevens wordt gemotiveerd zij in het Rijk verblijven zonder dat zij gemachtigd zijn er te verblijven en dat zij de verzoekster niet bezoeken in de gevangenis. De verzoekster brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat het door haar geviseerde motief van het bestreden besluit kennelijk onredelijk zou zijn. De verzoekster heeft het ook over haar integratie en duurzame lokale verankering, maar ook hier verliest zij uit het oog dat hieromtrent wordt gemotiveerd dat de loutere aanwezigheid in illegaal verblijf onvoldoende het bestaan van een privéleven in de zin van het betreffende artikel aantoont. Ook op dit punt toont de verzoekster

geen kennelijke onredelijke of onzorgvuldige besluitvorming aan. Bovendien beperkt zij zich tot de loutere bewering dat rekening moet worden gehouden met de integratie of duurzame lokale verankering, zonder ook maar enige poging te doen om dergelijke integratie of duurzame lokale verankering met enig begin van bewijs te staven.

In zoverre de verzoekster nog verwijst naar het gegeven dat zij reeds zes jaar in België verblijft moet dan ook worden opgemerkt dat zij nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. Er blijkt evenmin dat haar partner en haar kinderen tot enig verblijf in het Rijk zijn toegelaten of gemachtigd en er worden geen stukken aangebracht waaruit een verregaande integratie zou blijken. Het loutere gegeven dat de verzoekster zou geïntegreerd zijn doet daarenboven geen afbreuk aan het gegeven dat zij al die tijd onwettig in het Rijk verbleef en zich er schuldig maakte aan tientallen misdrijven.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dus dat de verzoekster herhaaldelijk strafrechtelijke feiten gepleegd heeft en hiervoor werd veroordeeld, feiten die als ernstig mogen beschouwd worden, gelet op de straffen die werden opgelegd, met name verschillende jaren gevangenisstraf. Waar de verzoekster stelt dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds de gepleegde feiten, gaat zij evenwel voorbij aan het gegeven dat de strafrechtelijke veroordelingen waarnaar de verweerder verwijst betrekking heeft op tientallen inbreuken op de strafwet die zij gedurende ten minste twee jaar pleegde en dat zij sedert april 2014 gedetineerd is in de gevangenis te Brugge zodat zij derhalve moeilijk nog bijkomende strafbare feiten kon plegen. Hoewel het bestreden besluit geacht kan worden een ernstige impact te hebben op het gezinsleven van de verzoekster, dient gesteld dat, gelet op de veelvoud en de ernst van de herhaaldelijk gepleegde feiten, de bestreden beslissing geen disproportionele inmenging inhoudt in het gezinsleven van de verzoekster, gelet op alle omstandigheden eigen aan haar zaak.

Daarnaast moet worden geduid dat de verzoekster onterecht voorhoudt dat geen belangenafweging werd gemaakt. Uit de motivering van het bestreden besluit blijkt immers duidelijk dat deze belangenafweging wel degelijk werd doorgevoerd en dat de verweerder de private belangen van de verzoekster ondergeschikt achtte aan het algemeen belang, gelet op het feit dat de verzoekster een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en haar persoonlijke belangen in België niet zwaar doorwegen.

Voorts moet worden gesteld dat in het bestreden besluit nergens kan worden gelezen dat het de verzoekster wordt verboden om gedurende tien jaar het Schengengrondgebied te betreden. In artikel 1 van de bestreden beslissing wordt slechts aangegeven dat de verzoekster wordt gelast "*het grondgebied van het Rijk*" te verlaten met verbod er gedurende tien jaar terug te keren. Deze grief mist derhalve feitelijke grondslag.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de uiteenzetting van de verzoekster niet toelaat te concluderen dat het bestreden besluit is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beschikt. De verzoekster slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de verweerder enig relevant gegeven ten onrechte over het hoofd heeft gezien bij zijn besluitvorming.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt derhalve niet.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekster ook niet worden gevolgd in haar stelling dat de verweerder artikel 8 van het EVRM heeft geschonden. Los van het feit dat niet kan worden ingezien hoe het bestreden besluit, dat geen einde stelt aan enig wettig verblijf in het Rijk van de verzoekster van wie ook de gezinsleden niet wettig in het Rijk verblijven, een inmenging zou kunnen uitmaken in het privé- of gezinsleven van de verzoekster, moet tevens worden gesteld dat artikel 8, tweede lid van het EVRM in elk geval een dergelijke inmenging toelaat, voor zover deze in de wet is voorzien en vereist is ter bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten terwijl het niet ter discussie staat dat er in voorliggende zaak wel degelijk een wettelijke bepaling is die toelaat verzoeker terug te wijzen en dat het bestreden besluit erop is gericht de openbare orde te beschermen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE